

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 215/2013-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti A. S., P., J. S., B., a A. V., B., zastúpených advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. S., J. S. a A. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009 p o r u š e n é b o l i .

2. A. S., J. S. a A. V. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie každému z nich v sume po 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava V p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Bratislava V j e p o v i n n ý uhradiť A. S., J. S. a A. V. trovy konania spoločne v sume 524,81 € (slovom päťstodvadsaťštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet ich právnej zástupkyne advokátky JUDr. E. L., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2013 doručená sťažnosť A. S., J. S. a A. V. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť pre namietané porušenie označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní uznesením č. k. III. ÚS 215/2013-7 zo 14. mája 2013 prijal na ďalšie konanie, a to v časti týkajúcej sa obdobia po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009.

Sťažovatelia sú účastníkmi konania (žalovanými) v spore „o zaplatenie 15 mil. Sk, ktorý sa v medziobdobí zvýšil na vyše 30 mil. Sk (1.017750,45 EUR), titulom zhodnotenia ich nehnuteľnosti, ktorú žalobca od 1. 10. 2003 do 1. 9. 2012 bezplatne užíval“. V sťažnosti

poukazujú na to, že ku dňu podania sťažnosti nie je vec meritórne skončená, a to ani do 10 rokov od podania návrhu. Sťažovatelia ďalej tvrdia, že dĺžku namietaného konania veľmi negatívne ovplyvňuje sociálny, osobný a spoločenský život sťažovateľov, ktorí čelia vykonštruovanému sporu a hrozbe straty majetku, a preto navrhujú, aby okrem vyslovenia porušenia označených práv a vyslovenia príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov ústavný súd sťažovateľom priznal aj finančné zadosťučinenie každému v sume po 7 000 €.

Okresný súd sa k prijatej sťažnosti vyjadril prípisom sp. zn. Spr. 2091/2013 doručeným ústavnému súdu 13. júna 2013, v relevantnej časti ktorého uviedol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. III. ÚS 256/09 uložil súdu okrem iného, aby ďalej konal bez zbytočných prietáhov. Nález súdu bol doručený 14. 12. 2009. Úpravou sudcu zo dňa 11. 1. 2010 bol určený termín pojednávania na deň 2. 3. 2010, kde bol vynesенý rozsudok. Rozsudok bol vypracovaný dňa 1. 4. 2010 a účastníkom doručený dňa 9. 4. 2010 a 16. 4. 2010. Proti rozsudku podal navrhovateľ odvolanie dňa 26. 4. 2010. Odvolanie bolo doručené protistrane dňa 3. 5. 2010 a navrhovateľ bol zároveň vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie. Proti uzneseniu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok podal odvolanie navrhovateľ a zároveň žiadal o oslobodenie od platenia súdneho poplatku. Odvolanie proti tomuto uzneseniu bolo podané dňa 17. 5. 2010. Súd nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od platenia súdneho poplatku rozhodnutím zo dňa 18. 5. 2010, proti tomu rozhodnutiu dňa 7. 6. 2010 podal odvolanie navrhovateľ. Spis bol predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní dňa 9. 6. 2010. Spis sa vrátil z krajského súdu dňa 11. 12. 2012, odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že okresný súd správne posúdil otázku neplatnosti zmlúv o nájme nebytových priestorov, nesprávne však posúdil otázku vydania bezdôvodného obohatenia. Úpravou sudcu zo dňa 17. 12. 2012 súd určil termín pojednávaniu na deň 21. 2. 2013. Na žiadosť právneho zástupcu odporcov, kde sa ospravedlňuje na tento termín, žiadal odročiť pojednávanie, bol termín zrušený a určený bol termín pojednávania na deň 19. 3. 2013. Na tomto pojednávaní došlo k prednesu právnych zástupcov a pojednávanie bolo odročené na deň 11. 4. 2013 za účelom výsluchu svedkov a účastníkov konania na strane odporcu, pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že súd uložil účastníkom konania, aby v lehote 15 dní oznámili súdu,

z akého odboru má súd ustanoviť znalca a oké otázky majú byť znalcovi uložené. Právny zástupca odporcov listom zo dňa 30. 4. 2013 oznámil súdu, že on nesúhlasí s nariadením znaleckého dokazovania, navrhovateľ listom zo dňa 16. 5. 2013 oznámil súdu, že z akého odboru navrhuje znalca a na aké otázky by mal znalec odpovedať.

Z vyššie uvedeného prehľadu vyplýva, že zo strany okresného súdu po vydaní nálezu nedošlo k prietahom v konaní. V tejto súvislosti poukazujem na to, že ani v sťažnosti zasielanej ústavnému súdu sa nekonštatuje, že by došlo k ďalším prietahom v konaní, poukazuje sa na celkovú dĺžku konania, pričom toto už bolo zhodnotené v náleze ústavného súdu zo dňa 10. 11. 2009.“

Obsah spisu okresného súdu vedeného vo veci, ktorý si ústavný súd vyžiadal pre účely preverenia vykonaných úkonov, potvrdzuje pre obdobie po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009 chronológiu úkonov uvedenú vo vyjadrení okresného súdu. Vzhľadom na to ústavný súd nepovažuje za potrebné v tomto náleze okresným súdom vykonané procesné úkony opätovne popisovať a v tomto smere iba poukazuje na obsah vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti.

Právna zástupkyňa sťažovateľov vo vyjadrení z 22. júna 2013 k stanovisku okresného súdu zopakovala, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie označených práv, ak táto činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty. Ďalej v podstatnom uviedla, že v posudzovanej veci okresný súd nariadil znalecké dokazovanie zbytočne, keďže výška žalobkyňou uplatneného zhodnotenia bola *«skonsumovaná nespornou skutočnosťou, že tento žalobca... od roku 2003 za užívanie týchto priestorov neplatil, preto tento nárok z titulu bezdôvodného obohatenia sme urobili predmetom našej kompenzačnej námietky... Ak by sa bol súd vážne zaoberal touto našou obranou, bol by našu žalobu zamietol na prvom pojednávaní po vrátení veci z odvolacieho súdu a nezačínal by nezmyselný „kolotoč“ skutkových zistení...»*.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 313/03 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná, čo je v zásade to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, a ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu k zbytočným priet'ahom v konaní, a teda k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 33/99).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov.

1. Pokiaľ ide o posúdenie právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd v zásade zotrváva na svojom stanovisku formulovanom v náleze č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009, že spory o náhradu vložených investícií, resp. zaplatenie bezdôvodného obohatenia z dôvodu zhodnotenia nehnuteľnosti nie sú výnimočné a ani právne zložité. Všeobecné súdy majú dostatok skúseností s prerokúvaním takýchto návrhov a rozhodovaním o nich.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov v konaní v období po vydaní nálezu č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009 (druhé ústavne relevantné kritérium), ústavný súd len konštatuje, že toto správanie zásadne k predĺženiu napadnutého konania neprispelo.

Výnimkou je len žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľov o odročenie pojednávania nariadeného zákonnou sudkyňou na 21. február 2013 na 19. marec 2013 z dôvodu kolízie termínu s pojednávaním v inej právnej veci.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj k porušeniu práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je postup samotného okresného súdu. Pri jeho skúmaní ústavný súd zistil, že okresný súd vykonával v období od 10. novembra 2010 procesné úkony v zásade priebežne. Hneď v krátkom časovom slede po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009 okresný súd nariadil pojednávanie, na ktorom vyhlásil rozsudok (2. marca 2010). Následne bol však rozsudok okresného súdu na základe odvolania žalobcu uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 223/2010-516, 15 Co 224/2010 a sp. zn. 8 Co 376/2012 z 31. októbra 2012 zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne boli označeným uznesením krajského súdu potvrdené uznesenia o uložení povinnosti navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie a uznesenie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov žalobcovi. Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia krajského súdu vyplýva, že okresný súd mal svoj záver o neexistencii nároku, resp. predčasnosti návrhu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, založiť na nesprávnom právnom posúdení veci, pre ktoré sa potom už podstatnou stránkou veci (t. j. výškou zhodnotenia nehnuteľnosti na základe vložených investícií) nezaoberal. Keďže v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav, krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom sa má súd prvého stupňa dôsledne zaoberať výškou nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, prípadne pre účely jeho objektívneho zistenia aj nariadiť znalecké dokazovanie a posúdiť jeho dôvodnosť so zreteľom na žalovanými vznesenú námietku započítania a v tomto smere aj so zreteľom na žalobcom vznesenú námietku premlčania. Uvedené teda svedčí o nesústredenom (a nesprávnom) postupe okresného súdu, ktorý vo veci rozhodol predčasne, v dôsledku čoho sa jeho konanie predĺžilo o obdobie, počas ktorého okresný súd vecou nedisponoval z dôvodu rozhodovania krajského súdu o odvolaní žalobcu (spis bol krajskému súdu predložený 9. júna 2010 a okresnému súdu vrátený 11. decembra 2012).

Aj keď okresný súd nemôže priamo zodpovedať za neprimeranú dĺžku odvolacieho konania (v posudzovanom prípade trvalo 2 a pol roka), dôvodnosť podaného odvolania svedčí o nesprávnom postupe okresného súdu, na ktorý bolo v danom prípade potrebné vziať zreteľ.

V okolnostiach prípadu teda nie nečinnosť, ale neefektívny postup okresného súdu mal za následok vznik zbytočných priesťahov v konaní, a tým aj porušenie označených práv sťažovateľov. Z pohľadu doterajšej dĺžky konania, ktoré trvá už viac ako 9 a pol roka, a s prihliadnutím na to, že ani po 3 a pol roku od vydania nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009 nie je ani napriek ústavným súdom uloženému príkazu vo veci konať bez zbytočných priesťahov v merite veci právoplatne rozhodnuté, dospel ústavný súd k názoru, že aj v období po právoplatnosti označeného nálezu ústavného súdu došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Aj napriek tomuto zisteniu ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou (III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010) neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená nálezom č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadajú aj o priznanie finančného zadosťučinenia každému v sume 7 000 €. Žiadaná suma je podľa ich názoru „*proporcionálna nielen sume, ktorá je predmetom sporu (vyše 1 mil EUR), ale aj celkovej dobe 10 rokov neistoty, ktorá je pre sťažovateľov veľkou psychickou záťažou*“. Uvedený stav neistoty je podľa sťažovateľov sprevádzaný „*pocitmi frustrácie, ktoré niekedy dosahujú až podobu beznádeje, či podoby skutočných útrap, že prídu o celý svoj majetok*“.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri určení jeho výšky ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že dôvodom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza aj v prípade sťažovateľov do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, pri ktorého určení je však potrebné brať do úvahy aj sumu finančného zadosťučinenia už priznanú nálezom č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009 za obdobie do jeho vydania.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03, ako aj na skutočnosť, že ani po 3 a pol roku od vydania nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 256/09-22 z 10. novembra 2009 nie je vec právoplatne rozhodnutá, a vzhľadom na preukázanú neefektívnu (nesprávnu) činnosť okresného súdu a povahu veci prihliadajúc na zásadu, že nie je zmyslom finančného zadosťučinenia reparovať vzniknutú škodu, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € každému zo sťažovateľov za primerané.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. E. L. Sťažovatelia si vo svojej sťažnosti uplatnili trovy právneho zastúpenia súhrne v sume 965,27 € za tri úkony právnej služby spolu s daňou z pridanej hodnoty, a to u troch spoločne zastúpených osôb.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €. Úhradu priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), keďže úkony boli vykonané pri spoločnom zastupovaní troch sťažovateľov. Nárok právnej zástupkyne na úhradu tretieho úkonu právnej služby ústavný súd nepriznal, pretože jej replika k stanovisku okresného súdu neobsahovala žiadne podstatné skutočnosti, ktoré neboli (resp. nemohli byť) uvedené už v podanej sťažnosti a ktoré by slúžili ako podklad na rozhodnutie ústavného súdu (obdobne napr. IV. ÚS 3/05, III. ÚS 283/09).

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 130,16 €, pri vykonaní dvoch úkonov právnej služby pre tri spoločne zastupované osoby (za aplikácie zníženia základnej odmeny o 50 % v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky) potom odmena predstavuje sumu 390,48 € (2 x 3 x 50 % z 130,16 €). Paušálna náhrada výdavkov (tzv. režijný paušál) bola priznaná za každý úkon právnej služby vykonaný za každého sťažovateľa, čo v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 46,86 € (2 x 3 x 7,81 €). Ústavným súdom priznanú odmenu a náhradu hotových výdavkov spolu v sume 437,34 € ešte bolo potrebné zvýšiť o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % (t. j. v sume 87,47 €). Z uvedených dôvodov ústavný súd zaviazal zaplatiť právnej zástupkyňi sťažovateľov

ako úhradu trov konania sumu 524,81 €. Úhradu trov konania je okresný súd zaviazaný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2013